

δαϊρεδάκια κόκκινα, ξυλένια ζουρναδάκια,  
κι' άνεμομύλους, ποῦ τοὺς λέν 'ς τὴν Πόλι φεριλδάκια.  
καὶ ἄλλα πρόστυχα πολλὰ τὸ ἐν ἀπὲ τὸ ἄλλο  
πολὺ γελοιωδέστερο, μικρὸ εἴτε μεγάλο.  
Μόλις τὰ 'βγάζει κι' ἀρχινοῦν ἀμέσως οἱ παρόντες  
μικροὶ μεγάλοι μὲ φωναῖς νὰ σπαρταροῦν γελῶντες·  
τόσο, ποῦ ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὴν ἐν τροπὴ του  
καὶ κρύος ἰδρὼς 'χύθηκεν εἰς ὅλο τὸ κορμί του.

. . . . .

Τὰ παρατιθέμενα δύο ποιημάτια, ἰδιωτικὰ ὅλως παίγνια  
καὶ προωρισμένα νὰ μὴ ἴδωσί ποτε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος,  
ἢ τολμηρὰ φιλία ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ  
εὐφυοῦς καὶ περισπουδάστου ποιητοῦ Κ. Θεοδώρου Ὁρφανίδου.  
Πιστεύομεν, ὅτι ἡ πρωτοτυπία αὐτῶν θέλει τέρψει τοὺς  
περιέργους ἀναγνώστας.

#### Ο ΣΕΒΔΑΛΗΣ. (α)

Ποιὸς εἶδε νέον σεβδαλῆ; καρδιῶν ποιὸς εἶδε κλέφτη,  
νὰ ἐξυπνάῃ μὲ τὸ ἄχ! καὶ μὲ τὸ βάχ! νὰ πέφτῃ;  
ὥσάν τὸ χιόνι ν' ἀναλῆ, 'σάν τὸ κερὶ νὰ σβύνη,  
καὶ μοναχὸς τὸ ντέρτι του νὰ πικροκαταπίνῃ;  
'Εγὼ τὸν εἶδα, κ' εἰς ἐμέ ἐφάνῃ ὁ καῦμένος  
ὥσάν δερβίσσης σκυθρωπὸς, 'σάν μπεκτασῆς θλιμμένος.  
Γιὰ μιὰν σκληρὴν Γενί-ντουνια, ποῦδαν τὰ δύο του 'μάτια,  
καρὰ-σεβδαῖς τὸν ἔπιασε καὶ θὰ γενῇ κομμάτια.

(α) Εὐφυέστερον ποίημα τοῦ ἀνωτέρω δὲν ἐπαρωδήθη ἀπὸ τοῦ  
γνωστοῦ ἐκείνου τοῦ Ἀνατολίτου τῆς Βαβυλωνίας ὀλιγοστίχου:  
„Τὲ νᾶρχιντήσω, ᾧ κουζοῦμ, νὰ σὲ 'παινέσω, ᾧ γιαβροῦμ!“ Σεβδα-  
λῆς δὲ σημαίνει τὸν Ἑρωτόληπτον.

‘Οπόταν τὰ μεσάνυκτα ἀργολαλοῦν οἱ κοῦκκοι,  
πηγαίνει καὶ τῆς τραγωδεῖ μέ νάϊ καὶ μπουζοῦκι:  
„Ἀμάν, κουζούμ! ἀμάν γιαβρούμ! κάμε, χανούμ,  
Ἰνσάφι!

„μηδὲ καλέμι Οὐλεμᾶ τὸ ντέρτι μου δέν γράφει!  
„Γιὰ ’σένα ἐμπαῖλδησα εἰς τὸν ντουνιαῖ ἐπάνω,  
„κι’ ἂν ἐγεννήσῃν σεβδαλῆς, ἀσίκης δ’ ἀποδάνω!

„Εἶναι τὸ ἄσπρο στῆθος σου ταξέδικο καϊμάκι,  
„τοῦ Ἀἰδδίν-Ἴσαρ χαλβᾶς τὸ κάδε σου χεράκι.  
„μουχαλεμπὶ καὶ γκιούλ-σερμπέτ ὁ ἀναστεναγμός σου,  
„καὶ τοῦ Σταμπὸλ σεκιερ-λοκούμ ὁ τρυφερός λαιμός σου.  
„Ὁ κάδε λόγος σου γλυκὸς σὰν ῥεβανὶ ἀφράτο,  
„καὶ σὰν ζεστός σαράϊ-λοκμᾶς μέ μέλι μυρωδάτο.  
„Κ’ εἶν’ ὁ σεβδᾶς μου δυνατός, ποῦ νὰ γραφῇ δέν φθάνει  
„κι’ ἂν γίν’ ὁ οὐρανὸς χαρτὶ κ’ ἡ θάλασσα μελάνι.

„Ἀμάν, κουζούμ! ἀμάν, γιαβρούμ! κάμε, χανούμ,  
Ἰνσάφι!

„μηδὲ καλέμι Οὐλεμᾶ τὸ ντέρτι μου δέν γράφει!  
„Γιὰ ’σένα ἐμπαῖλδησα εἰς τὸν ντουνιαῖ ἐπάνω,  
„κι’ ἂν ἐγεννήσῃν σεβδαλῆς, ἀσίκης δ’ ἀποδάνω!  
Τί ἀγοράζεις κάρβουνα καὶ ψήνεις τὸ φαγὶ σου;  
γιαγκίνι ἔχω ’ς τὴν καρδιά, ποῦ ἀναψες ἀτὴ σου!  
ἀντίκρυ μου μέ τὸ φαγὶ τὸν τεντζερέ σου στῆσε,  
καὶ λάδι ’ς τὸ γιαγκίνι μου μέ μιὰ ματιά σου χύσε  
κ’ εὐδύς ποῦ ἓνα ἄχ ἐντέρ! τὸ στόμα μου ἀφήση,  
μέ τὸ φαγὶ ποῦ θὰ ψηθῇ κι’ ὁ τεντζερές θὰ σχίσῃ!  
Ἀμάν, κουζούμ! ἀμάν, γιαβρούμ! κάμε, χανούμ, Ἰνσάφι!  
μηδὲ καλέμι Οὐλεμᾶ τὸ ντέρτι μου δέν γράφει!

Γιὰ 'σένα ἐμπαΐλδησα εἰς τὸν ντοουνιὰ ἐπάνω,  
κι' ἂν ἐγεννήσῃς σεβδαλῆς, ἀσίκες δι' ἀποδιάνω!

„'Εσ' εἶσαι ἡ χρυσῇ Οὐρί καὶ διὰ σέ, ντουντού μου,  
 „ἡ ντίπ θά χάσω, ἡ θά 'βρῶ τὸ βέμπελο τὸν νοῦ μου.  
 „κ' εἰς τὸ Τζεννέτ, 'ς τοὺς πρόποδας τοῦ Πιλαφένιου ὄρους,  
 „μ' ἐσένα θά νά ἀπερνῶ στιγμὰς ἀγγελοφόρους.  
 „'Ο ποταμὸς τ' Ἀμπουζεμζέμ καὶ τοῦ μελιοῦ τὸ βεῦμα  
 „τόσον δέν θά εὐχαριστοῦν τοῦ σκλάβου σου τὸ πνεῦμα,  
 „ὅσον τὸ νοῦρί σου, κουζοῦμ, καὶ τὸ γλυκὸ φιλί σου,  
 „καὶ ὅσον τὸ ναζλίδικο καὶ τρυφερὸ κορμί σου.

„Άμάν, κουζούμι! άμάν, γιαβρούμι! κάμε, χανσύμ,  
 λυσάφι,

„καὶ εἰς τὸ μερχαμέτι σου τὸν σκλάβο σου κάμ' ἄφι!  
 „Γιὰ 'σένα ἐμπαῖλδησα εἰς τὸν ντουνια ἐπάνω,  
 „κι' ἂν ἐγεννήσῃν σεβδαλῆς, ἀσίκης δ' ἀποδάνω!

Αὐτὰ τῆς λέγει ὁ ντερτλῆς, κι' ἀκόμα πρὶν νὰ φύγη  
σὰν τοῦ Τζεχνέμ τὸ βάραιδρο τὸ στόμα του ἀνοίγει.  
κ' ἐλπίζων ἠλαρώτερος ὁ πόνος του νὰ γίνη,  
μὴ σφαῖραν εἴκοσι δραμιῶν ἀφιόνη καταπίνει.

Ο ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΠΟΛΥΔΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ  
ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ.

Μυθολογοῦσιν ὅτι, ὁπότεν ἦτο νέος  
ὁ Ἡρακλῆς, δυὸ ὄφεις ἐφόνευσε γενναίως.  
Ἀλλὰ ὁ μῦθος οὗτος τῶν παλαιῶν αἰώνων  
ἐφάνη ὅτι μῦθος δὲν εἶναι ἀπλοῦς μόνον·  
διότι ἓνα ᾿φείδει χονδρόν, παχύ, μέγαν,  
ἐφόνευσε καὶ ὁ ἥρωας τῶν ὀρεινῶν Τρικάλων.